

Ο Γάλλος ανθρωπολόγος Claud Levi Strauss πέρα από τόσα σπουδαία που είπε και έγραψε, διατύπωσε και την άποψη πως όλα τα σημαντικά πράγματα βρίσκονται σε ζεύγη. Έτσι έχουμε τις σχέσεις και τις αλληλεπιδράσεις αυτού που αποκαλεί “τα μεγάλα ζευγάρια”. Απ’ όλες τις θεμελιώ δεις αντιθέσεις που οικοδομούν το πεπρωμένο, η πιο σημαντική είναι (πάντα κατά τον Strauss), αυτή της φύσης και του πολιτισμού.

Από τα βάθη της ύπαρξής του ο άνθρωπος είναι ένα διαιρεμένο σύνθετο σώμα από στοιχεία βιολογικά και από στοιχεία προερχόμενα από τις κοινωνίες ή τους πολιτισμούς. Η κατάσταση μας καθορίζεται από αυτή την αλληλεπίδραση των βιολογικών περιορισμών από την μία και των κοινωνικοπολιτισμικών παραγόντων από την άλλη. Είναι μια συνθήκη δυναμική, καθώς το περιβάλλον έρχεται σε σύγκρουση με την ανθρώπινη βιολογία μεταβάλλεται και αυτό από τις ανθρώπινες δραστηριότητες.

Εδώ φτάνουμε σε ένα κρίσιμο σημείο καθώς η αντίθεση Φύση - Πολιτισμός μας οδηγεί, ειδικά στις μέρες μας, σε μια τραγωδία. Στη γέννηση της ανθρώπινης συνείδησης. Η συγκεκριμένη συνείδηση είναι που πλήττει ανελέητα εδώ και κάποια χρόνια την παγκόσμια αυτοκινητοβιομηχανία, επειδή η συμμετοχή του αυτοκινήτου στην μόλυνση του πλανήτη είναι μεγάλη.

Η περίοδος της παιδικής, της ρομαντικής αθωότητας των οχημάτων έχει προ πολλού παρέλθει και το αμάρτημα που οδήγησε στην τιμωρία, και στο διωγμό του αυτοκινήτου από τον παράδεισο, δεν είναι παρά το μέγεθος της κατανάλωσης. Εκεί εντοπίζεται η τραγωδία. Η μαζική διάδοση, η μαζικότερη χρησιμοποίηση είναι οι αιτίες που ευθύνονται για τον εξοστρακισμό του αυτοκινήτου από τον κήπο της Εδέμ.

Όσοι έχουν ευαισθησίες, τρέφουν όλο και μεγαλύτερες τύψεις, όλοι όμως διψούν για μια εγγυημένη προφητεία. Προφανώς δεν υπάρχει. Είναι σαν το κυνήγι μιας ουτοπίας. Στη διεθνή έκδοση της Herald Tribune της 28ης Σεπτεμβρίου, στο ρεπορτάζ για την πειρατεία στα ανοικτά της Σομαλίας, ένας αξιωματούχος δήλωσε ότι οι πειρατές έχουν κερδίσει

εκατομμύρια δολάρια τα οποία ξοδεύουν σε φανταχτερά αυτοκίνητα και αντίστοιχα σπίτια. Έτσι, πέραν της μαζικής κατοχής, το αυτοκίνητο έχει μεταλλαχτεί και σε ένα σύμβολο. Σαν να μην είναι η χρήση του που ενδιαφέρει, αλλά κτήση του. Σαν να μην είναι η οδήγηση που συγκινεί, αλλά το αντικείμενο.

Για να τελειώσουμε κάπως θεολογικά, είναι σαν ένα πισωγύρισμα. Από τον πολυθεϊσμό των αρχαίων Ελλήνων, στο μονοθεϊστικό Χριστιανισμό, στην Μαρξιστική αθεΐα, και πάλι πίσω στην ειδωλολατρία.

Δημοσιεύτηκε στο περιοδικό car & driver τ. 227, 11ος 2008